

Αριθμός 2557/2020
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Ιουνίου 2018, με την εξής σύνθεση: Ε. Σάρπ, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Σ. Βιτάλη, Α. Γαλενιανού-Χαλκιάδακη, Σύμβουλοι, Β. Μόσχου, Ν. Σεκέρογλου, Παρέδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 30 Μαΐου 2017 αίτηση:

της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΑΕΡΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και τον διακριτικό τίτλο «ΕΔΑ ΘΕΣΣ», που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη (Μοναστηρίου 256 και Γληνού 7), η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Σταυρούλα Παλιού (Α.Μ. 24564), που τη διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο, κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (Πατησίων και Κότσικα 1^Α), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Νικόλαο Τέλλη (Α.Μ. 2717 Δ.Σ. Θεσσαλονίκης), που τον διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο και ο οποίος κατέθεσε δήλωση, σύμφωνα με το άρθρο 26 του ν. 4509/2017, περί μη εμφανίσεώς του.

Με την αίτηση αυτή η αιτούσα εταιρεία ζητεί, σύμφωνα με το άρθρο 34Α παρ. 2 του π.δ. 18/1989, να συζητηθεί στο ακροατήριό του Δικαστηρίου η από 17 Μαρτίου 2016 αίτησή της, με την οποία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθ. 4611/2015 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, η οποία απορρίφθηκε με την υπ' αριθ. 157/2017 απόφαση του Τμήματος σε συμβούλιο.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του εισηγητή, Παρέδρου Ν. Σεκέρογλου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την πληρεξούσια της αιτούσας εταιρείας, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση του άρθρου 34Α παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 (Α' 8), για την άσκηση της οποίας έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 1473734/2017 διπλότυπο είσπραξης, τύπου Α, σειράς Θ, Δ.Ο.Υ. Α' Αθηνών), ζητείται η επ' ακροατηρίω συζήτηση της από 17.3.2016 αιτήσεως αναιρέσεως της αιτούσης εταιρείας (αριθμ. καταθ. 1073/2016), η οποία απορρίφθηκε με την 157/2017 εν συμβουλίω εκδοθείσα απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Με την απορριφθείσα αίτηση εξητείτο η αναίρεση της (μετ' αναίρεση εκδοθείσας) 4611/2015 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, (Δ.Ε.Α.) με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή της αιτούσης εταιρείας κατά του σκέλους της 516/VI/2011/3.3.2011 απόφασης της Ολομέλειας της Επιτροπής Ανταγωνισμού περί επιβολής σε βάρος της προστίμου, ύψους 419.781,88 ευρώ, κατ' εφαρμογή των άρθρων 2 και 9 του ν. 703/1977, για καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης της στην αγορά. Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε μετά από την απόφαση 2076/2014 του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την οποία αναιρέθηκε η 2741/2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

2. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση του άρθρου 34Α παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και εν γένει παραδεκτώς. Έπαυσε, ως εκ τούτου, να ισχύει η, κατά τα ανωτέρω, εν συμβουλίω εκδοθείσα απόφαση (157/2017), με αποτέλεσμα να καθίσταται εκ νέου εξεταστέα η ασκηθείσα κατά της 4611/2015 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών αίτηση αναιρέσεως, για την οποία έχει καταβληθεί το νόμιμο

./.

2

ΕΕ

παραβόλο (υπ' αριθμ 1344630-1, 1344626-7, 4176059, 4176062 ειδικά γραμμάτια παραβόλου Α' σειράς).

3. Επειδή, κατά την έννοια των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ/τος 18/1989, όπως ισχύουν μετά τη διαδοχική αντικατάστασή τους με τα άρθρα 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213) και 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016 (Α' 240), επί διαφοράς, το χρηματικό αντικείμενο της οποίας υπερβαίνει το προβλεπόμενο εκ του νόμου όριο (40.000 €), ο αναιρεσείων βαρύνεται, επί ποινή ολικού ή μερικού απαραδέκτου της αιτήσεώς του, να τεκμηριώσει με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιλαμβάνει στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι με καθένα από τους προβαλλομένους λόγους τίθεται συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα ερμηνείας διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, που είναι κρίσιμο για την επίλυση της διαφοράς και επί του οποίου είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας είτε οι σχετικές κρίσεις και παραδοχές της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έρχονται σε αντίθεση με μη ανατραπείσα νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή, ελλείψει αυτών, προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου, ως τέτοια δε νομολογία νοείται η διαμορφωθείσα επί αυτού τούτου του κρίσιμου νομικού ζητήματος και όχι επί ανάλογου ή παρόμοιου (ΣτΕ 2218-20/2018, 2934-5/2017 κ.ά.). Το, κατά τα ανωτέρω, απαράδεκτο του εισαγωγικού δικογράφου δεν δύναται, εξάλλου, να θεραπευθεί με την προβολή, κατά τρόπο ειδικό και ορισμένο, ισχυρισμών περί θεμελιώσεως του παραδεκτού το πρώτον με δικόγραφο προσθέτων λόγων (ΣτΕ 2358, 1538/2018, 1703/2017, 1405/2017, 3888/2015, 2977/2015, 849/2015 κ.ά.) ή με υπόμνημα (ΣτΕ 2358/2018, 406/2016, 1487/2016, 2174/2015, 1517/2015, 464/2015 κ.ά.) ή με την κατ' άρθρο 34Α παρ. 2 του π.δ/τος 18/1989 αίτηση, με την οποία ζητείται η επ' ακροατηρίω συζήτηση της υποθέσεως, όπως αυτή έχει οριοθετηθεί μέχρι τη συζήτησή της κατά την εν συμβουλίω διαδικασία (ΣτΕ 2358/2018, 1893-4/2016, 2652-4/2015,

892/2015 κ.ά.).

4. Επειδή, στη σκέψη 8 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κρίθηκαν τα ακόλουθα: «Επειδή, η προσφεύγουσα με το από 19-5-2015, νομότυπα κατατεθέν, υπόμνημά της, αμφισβητεί την ανωτέρω κρίση του Συμβουλίου της Επικρατείας, ζητεί δε από το παρόν Δικαστήριο να αποστείλει προδικαστικό ερώτημα στο Δ.Ε.Ε. προς επίλυση του ζητήματος της υπαγωγής της ή μη στις διατάξεις περί ανταγωνισμού. Όμως ο σχετικός ισχυρισμός της προβάλλεται απαραδέκτως, καθόσον κατά την έννοια του άρθρου 57 του π.δ. 18/1989 το δικαστήριο της ουσίας που επιλαμβάνεται εκ νέου ορισμένης υπόθεσης κατόπιν αναιρετικής απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας δεσμεύεται ως προς τα ζητήματα που κρίθηκαν με την τελευταία αυτή απόφαση και οφείλει να συμμορφωθεί προς τις σχετικές κρίσεις του αναιρετικού δικαστηρίου, χωρίς να μπορεί να αποφανθεί διαφορετικά επί των ζητημάτων αυτών. Υποχρεούται δε πρωτίστως να εφαρμόσει τις διατάξεις που κρίθηκαν εφαρμοστέες στην επίδικη περίπτωση με την αναιρετική απόφαση, αποδίδοντας σ' αυτές την ίδια ακριβώς έννοια που τους απέδωσε και το Συμβούλιο της Επικρατείας. [...] Εξάλλου, [...] με την 2741/2012 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών απορρίφθηκαν ως αβάσιμοι όλοι οι τυπικοί λόγοι της κρινόμενης προσφυγής (παραβίαση αρχής αμεροληψίας, αντισυνταγματικότητα διάταξης που προβλέπει ότι οι συνεδριάσεις της Επιτροπής δεν είναι δημόσιες, παραβίαση δικαιώματος προηγούμενης ακρόασης), η κρίση δε αυτή κατέστη αμετάκλητη, ενόψει της μη αμφισβήτησής της, ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, εκ μέρους της προσφεύγουσας, και, ως εκ τούτου, δεν είναι δυνατή η επανεξέτασή τους από το παρόν Δικαστήριο.».

5. Επειδή, σε σχέση με την τελευταία αυτή κρίση του Δ.Ε.Α. προβάλλεται, με τον πρώτο λόγο αναιρέσης, «εσφαλμένη εφαρμογή της διατάξεως του άρθρου 57 του π.δ. 18/1989 και πλημμελής αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης, λόγω μη εξετάσεως των τριών πρώτων λόγων

./.

προσφυγής [και στήριξης] στις σχετικές κρίσεις της αναιρεθείσας αποφάσεως». Συναφώς, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι «ο παρών λόγος αναιρέσεως ασκείται παραδεκτώς, κατά το άρθρο 53 παρ. 3 π.δ. 18/1989, διότι, ως προς τα ζητήματα που τίθενται, ήτοι την εξέταση όλων των ζητημάτων της προσφυγής μετά από αναίρεση, χωρίς να δεσμεύεται το Δικαστήριο της παραπομπής από την αναιρεθείσα απόφαση, η αναιρεσιβαλλόμενη έρχεται σε αντίθεση με πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (Ολ. ΣτΕ 1470/1990, 1977/2012, 1310/2011, 1900/2009)». Ωστόσο, ο ως άνω προβαλλόμενος λόγος αναίρεσης αναφέρεται σε πλημμελή εφαρμογή του άρθρου 57 του π.δ. 18/1989 (και σε αντίστοιχη μη νόμιμη αιτιολογία της επίμαχης κρίσης του Δ.Ε.Α.) και όχι σε εσφαλμένη (ρητή ή συναγόμενη) ερμηνεία του άρθρου αυτού από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Επιπρόσθετα, η αναιρεσείουσα στηρίζει το λόγο αυτό στο επιχείρημα ότι δεν μπορούσε να αμφισβητήσει παραδεκτώς ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας τις σχετικές κρίσεις της υπ' αριθμ. 2741/2012 απόφασης του Δ.Ε.Α., χωρίς, όμως, να επικαλείται συγκεκριμένο κανόνα δικαίου προς θεμελίωση του παραπάνω επιχειρήματος και χωρίς η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας που επικαλείται (ως αντίθετη προς την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση) να σχετίζεται με τέτοιο ζήτημα. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, ο λόγος πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με όσα έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 3.

6. Επειδή, με το δεύτερο λόγο αναίρεσης αποδίδεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, αφενός, εσφαλμένη ερμηνεία και του άρθρου 2 περιπτ. γ' του ν. 703/1977 και, αφετέρου, πλημμελής αιτιολογία, όσον αφορά τις προϋποθέσεις «επέκταση[ς] της επικαλούμενης καταχρήσεως σε διαφορετική [παραπλήσια ή γειτνιάζουσα] αγορά από αυτή στην οποία δραστηριοποιείται η δεσπόζουσα επιχείρηση». Ειδικότερα, προβάλλεται ότι το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο «(...) έκρινε εσφαλμένα ότι το άρθρο 2 περ. γ' ν. 703/1977 εφαρμόζεται επί

καταχρήσεως δεσπόζουσας θέσης, η οποία όμως εκδηλώνει τα αποτελέσματά της όχι στην αγορά δραστηριοποίησης της δεσπόζουσας επιχείρησης, αλλά σε μια άλλη διαφορετική ("γειτνιάζουσα" ή "παραπλήσια") στην οποία η δεσπόζουσα επιχείρηση ούτε συμμετέχει ούτε δραστηριοποιείται ανταγωνιστικά (...) χωρίς να εξετάσει τη συνδρομή ειδικών περιστάσεων ή την ύπαρξη στενού συνδέσμου με τη γειτνιάζουσα αγορά.». Συναφώς, διατυπώνεται ο ισχυρισμός ότι ο λόγος είναι παραδεκτός, κατά το άρθρο 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, «(...) καθώς τα νομικά ζητήματα που τίθενται και, ιδίως, οι ειδικότερες προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 2 περ. γ' Ν. 703/1977 σε παραπλήσια ή γειτνιάζουσα αγορά της καταγγελλόμενης επιχείρησης δεν έχουν απασχολήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας». Με τον ανωτέρω λόγο αναίρεσης δεν αμφισβητείται κατ' ουσίαν η ορθότητα της ερμηνευτικής κρίσης της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (βλ. σελίδα 25 αυτής), σύμφωνα με την οποία η διάταξη του άρθρου 2 περιπτ. γ' του ν. 703/1977 δεν προϋποθέτει τη δραστηριοποίηση της δεσπόζουσας επιχείρησης στη δευτερογενή/γειτονική σχετική αγορά στην οποία λαμβάνει χώρα η διακριτική μεταχείριση, και, περαιτέρω, απορρίφθηκε ως νόμω αβάσιμος ο ισχυρισμός της προσφυγής ότι για την εφαρμογή του άρθρου 2 του ν. 703/1977 η επιχείρηση με τη δεσπόζουσα θέση πρέπει να βρίσκεται σε ανταγωνιστική θέση με τις λοιπές. Πράγματι, η ίδια η αναιρεσείουσα δέχεται και προβάλλει ότι (σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου της ΕΕ και τη θέση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) νοείται κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης σε άλλη αγορά από εκείνη στην οποία δραστηριοποιείται η δεσπόζουσα επιχείρηση. Η αιτίαση που διατυπώνει με τον παραπάνω λόγο είναι ότι τέτοια κατάχρηση προϋποθέτει, όμως, συνδρομή ειδικών περιστάσεων και ύπαρξη στενού συνδέσμου μεταξύ των δύο αγορών, στοιχεία τα οποία δεν τεκμηριώνονται, εν προκειμένω, κατά την αναιρεσείουσα, στην προσβαλλόμενη απόφαση. Ωστόσο, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει ρητή ερμηνευτική κρίση για το

ως άνω τιθέμενο νομικό ζήτημα ερμηνείας του άρθρου 2 του ν. 703/1977 ούτε άλλωστε η αναιρεσεύουσα αναφέρεται, κατά τρόπο αρκούντως ειδικό και ορισμένο, σε σαφώς συναγόμενη από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση (και αντίθετη με τα προβαλλόμενα στο αναιρετήριο) ερμηνεία του δικάσαντος Εφετείου, ενόψει αντίστοιχου λόγου προσφυγής κατά σχετικής κρίσης που εξέφερε η Επιτροπή Ανταγωνισμού με την επίδικη πράξη της. Συνεπώς, ο παραπάνω ισχυρισμός προς θεμελίωση του παραδεκτού, ενόψει του άρθρου 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, δεν (προκύπτει ότι) αφορά σε ορισμένο ζήτημα ερμηνείας κανόνα δικαίου (του άρθρου 2 περ. γ' του ν. 703/1977), το οποίο κρίθηκε από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, δη, κατά τρόπο που αμφισβητείται με τον ανωτέρω λόγο αναίρεσης (πρβλ. ΣτΕ 1310/2016 εν συμβ.). Συνακόλουθα, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με τα γενόμενα ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 3.

7. Επειδή, με τον τρίτο λόγο αναίρεσης προβάλλεται «εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 2 Ν. 703/1977 και πλημμελής αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης, ως προς την ύπαρξη αντικειμενικής δικαιολογίας στην συμπεριφορά της αναιρεσεύουσας». Συναφώς, διατυπώνεται ο ισχυρισμός ότι ο λόγος αναίρεσης ασκείται παραδεκτώς, κατά το άρθρο 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, «(...) καθώς τα νομικά ζητήματα που τίθενται και, ιδίως, η αντικειμενική δικαιολόγηση της άρνησης χορήγησης άδειας χρήσεως εγκαταστάσεων αερίου κατά την εφαρμογή του άρθρου 2 Ν. 703/1977, δεν έχουν απασχολήσει το Συμβούλιο της Επικρατείας». Ωστόσο, ο ισχυρισμός αυτός δεν αφορά σε ορισμένο ζήτημα ερμηνείας κανόνα δικαίου, το οποίο κρίθηκε από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, δη, κατά τρόπο που αμφισβητείται με τον ανωτέρω λόγο αναίρεσης, ο οποίος πλήττει την κρίση του Δ.Ε.Α. ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση και ενόψει των δεδομένων της, η αναιρεσεύουσα αδικαιολόγητα δεν αποδεχόταν τους επίμαχους σωλήνες ως κατάλληλους για εσωτερικές εγκαταστάσεις φυσικού αερίου. Συνεπώς, ο λόγος αυτός πρέπει να

απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με τα γενόμενα ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 3.

8. Επειδή, με τον τέταρτο και τελευταίο λόγο αναίρεσης προβάλλεται πλημμελής αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ως προς την επιμέτρηση του προστίμου, αναφορικά με τη διάρκεια της παράβασης και το ύψος του προστίμου. Συναφώς, διατυπώνεται ο ισχυρισμός ότι ο λόγος αναίρεσης ασκείται παραδεκτώς, κατά το άρθρο 53 παρ. 3 του π.δ. 18/1989, «(...) διότι ως προς τα νομικά ζητήματα που τίθενται και, ιδίως, την εξέταση των κριτηρίων για την επιμέτρηση του προστίμου που επιβάλλεται για παράβαση των κανόνων προστασία του ανταγωνισμού, η αναιρεσιβαλλόμενη έρχεται σε αντίθεση με τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣτΕ 3103/2015)». Ωστόσο, ο ισχυρισμός αυτός δεν αφορά σε ορισμένο ζήτημα ερμηνείας κανόνα δικαίου, το οποίο κρίθηκε από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και, δη, κατά τρόπο που αμφισβητείται με τον ανωτέρω λόγο αναίρεσης, ο οποίος πλήττει την αιτιολογία των κρίσεων του ΔΕΑ σχετικά με τη διάρκεια της παράβασης και τη μη συνδρομή ελαφρυντικών περιστάσεων που θα δικαιολογούσαν τη μείωση του προστίμου. Συνεπώς, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με τα γενόμενα ερμηνευτικώς δεκτά στη σκέψη 3.

9. Επειδή, τούτων έπεται ότι όλοι οι λόγοι αναίρεσεως προβάλλονται απαραδέκτως και ότι η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Διὰ ταύτα

Δέχεται την αίτηση συζητήσεως στο ακροατήριο.

Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσεως.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου που καταβλήθηκε για την αίτηση συζητήσεως στο ακροατήριο και για την αίτηση αναίρεσεως.

Επιβάλλει στην αναιρεσείουσα εταιρεία τη δικαστική δαπάνη του Ελληνικού Δημοσίου, η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Αριθμός 2557/2020

-9-

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 19 Ιουνίου 2018
Η Πρόεδρος του Β' Τμήματος

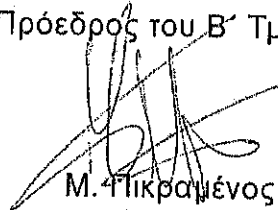

Ε. Σάρτη

Η Γραμματέας

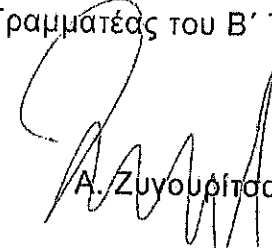

Α. Ζυγορίτσα

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 9ης
Δεκεμβρίου 2020.

Ο Πρόεδρος του Β' Τμήματος

Μ. Πλικραμένος

Η Γραμματέας του Β' Τμήματος

Α. Ζυγορίτσα

Διαγράφηκε
11.11.2021
[Signature]

